

A szépség

megszállottja

Kautzky Armand színművész szerelmes földrajza

Az életem fontos állomásait bemutató utazásomat természetesen Egerben kezdem. Ebben a gyönyörű városban születtem, és mindig nagy örömmel térek ide vissza. A Színművészeti Főiskolán dőlt el, hogy színész leszek, itt kaptam „jogosítványt”. Az első munkahelyem a Madách Színház volt, ahol két évtizedet töltöttem. Természetesen a szinkronstúdiók is megkerülhetetlenek az

életemben. Végül Balatongyörökre is ellátogatunk. Itt van az én második otthonom.

Csöpi, annyira irigyeltünk!

Színész szüleim Győrben ismerkedtek meg, és már házaspárként szerződtek Egerbe. Rá egy-két évre a család tagja lettem. A Dobó tér

szomszédságában béreltünk egy szobát, abban az időben csak erre futotta a kis színészi fizetésből. Egy katonatiszt özvegye adta ki a lakása egyik szobáját, ahová születésem után kerültem. Hasfájós gyerek voltam, egész éjjel ordítottam, amit a házinéni persze nem nagyon szeretett. Apukám mondogatta is, hogy a ház mellett csordogáló Eger-patakba fog leengedni egy kosárban, ha

nem hagyom abba az ordítást. Bár nem könnyű egy színészházaspár gyerekének lenni, mégis csodálatos gyermekkorom volt. Elvárásolt a színházi öltözők, kelléktárak világa. Persze a szorongás is része volt az életnek. Sokat voltam egyedül, kevés korombeli gyerekkel találkozhattam. Általában felnőttek között voltam, és csak ritkán kerültem ágyba este nyolc előtt. A szüleim vittek magukkal, gyakran aludtam az öltözőben. Szóval nem volt egyszerű, de gazdag és színes gyerekkor volt ez.

Egerbe azóta is gyakorta visszatérek. Csodálatos város, fantasztikusan fejlődik. Arról nem is beszélve, hogy itt élnek kedves barátaim, Csöpike és Bandi, akikhez mindig benézek a Senator Házba, amikor erre járok. Ők még ismerték a szüleimet, amikor Egerben játszottak. És persze engem is már egészen kicsi koromban.

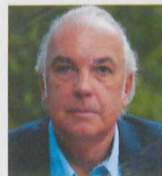
Cseh Andrásné, Csöpi: Három évtizede üzemeltetjük a Senator Házat, amely étterem és panzió is egyben. Huszonhét évvel ezelőtt rendeztünk egy csodálatos Györffy András-kiállítás, ahová András meghívta Armandot. Be akarta mutatni nekem. Erre mondtam neki, hogy én már akkor ismertem őt, amikor a Dobó téren a kis biciklijét kacagva hajtotta. És az ő csodálatos szülei egymásba karolva kísérték, mosolyogva. Abban az időben a középiskolásoknak színházi bérletük volt. És mi, diákok Armand anyukájától, Kopetty Liától el voltunk ájulva. Amíg élek, nem felejttem el mint Mária főhadnagyot. Csak ültünk, tátott szájjal csodáltuk, és felállva tapsoltunk neki. Ma már talán el sem hiszik, hogy így lehet ünnepelni a színészeket egy-egy fantasztikus előadás után. Elmondok még egy aranyos történetet. A te-

raszon éppen sok vendég üldögélt, amikor Armand bejött, hogy üdvözöljön. Puszi jobbról, puszi balról, és már indult is. Én még elkísértem a kis hídig. Amikor jöttem visszafelé, mindenki kiabált: Csöpi, annyira irigyeltünk! Hát ennyire szeretik őt Egerben! És az egész országban.

Az első diplomás Kautzky

A Színház- és Filmművészeti Egyetem Ódry Színpadán évtizedek óta nem jártam, pedig nagyon fontos dolgok kötődnek ehhez a helyhez. Ezen a színpadon felvételiztem, itt dőlt el, hogy diplomát kaphatok. Volt egy nagyszerű vizsgaelőadásunk, amit aztán többször is játszottunk. Szép Ernő Vőlegénye egészen fantasztikus stílusú, a múlt század elején játszódó darab,

HOLLÓS LÁSZLÓ
újságíró

Egerben a Dobó-téren, az Eger patak fölötti kis hídon

Apa és fia : Kautzky Armand és Kautzky Armand Krisztián

Verebes István rendezte. Óriási sikere volt. Én voltam a vőlegény, Fox Rudi, a fogorvos. Mindig is szemüveges voltam, és akkoriban jött divatba egy óriási találmány, a kontaktlencse. Akkoriban elég kemény volt még, na én azzal jöttem felvételizni. Még csak néhány hete használtam, alig tudtam rendesen behelyezni. A harmadik rosta előtt volt egy nagy közös musicale tánc, mindenki csapkodott összevissza. Azonnal ki is ütötték a szememből a kontaktlencsém. Négykézláb keresgéltem tánc közben, nem kis derűltég közepette.

Persze azért akadt itt feszültség is bőven. Végeredményben a sorsunk dőlt itt el. Ráadásul az én helyzetemet még a családom múltja is nehezítette. Én vagyok az első Kautzky, aki diplomát kapott, pedig már édesapám, Kautzky Ervin és József nagybátyám is ide járt. A negyvenes évek vége, ötvenes évek eleje nem igazán kedvezett a polgári származású embereknek. Ha föl is vették, valamilyen úton-módon eltávolították őket a főiskoláról. Ahogyan apámat és nagybátyámat is. Így aztán érthetően gyomoridegességgel jöttem felvételizni. Ráadásul az a hölgy is

a bizottságban ült, aki elődeimet eltávolította innen. Erre évtizedekkel később megint jön valaki: „Jó napot kívánok, Kautzky Armand vagyok!” Hát ha nem is elsőre, de másodszorra azért csak fölvettek. És még diplomát is kaptam.

Szóval nem volt könnyű bejutni ide. Az volt a szerencsém, hogy a Madách Gimnáziumban irodalom-dráma tagozatra jártam. Az első felvételi az iskolában volt. A Színházművészeti Főiskoláról kijött egy bizottság Horvai István, a Vígszínház akkori nagy tekintélyű főrendező-igazgatója vezetésével. Meg is sügta

a magyartanárnőmnek, hogy ha az idén más nem is, de a Kautzky gyereket fölveszik. Persze a tanárnő ezt elmondta nekem, így a második rostára nem kis izgalommal ugyan, de magabiztosan érkeztem: „Izgultok csak, én már tulajdonképpen bent vagyok!” Természetesen azzal a lendülettel ki is vágta. Nyertem egy évet, aztán fölvettem. Megtámasztottam egy életre, hogy semmit sem szabad biztosra venni, az utolsó pillanatig harcolni és dolgozni kell. Nagy tanulság volt ez.

Az osztálytermünkben volt egy színpad, rendes piros bársonyfűgönnel, mindenféle lámpával. Az első két évben itt éltünk reggeltől estig. Nagyszerű osztálytársaim voltak: Györgyi Anna, Kökényessy Ági, László Zsolt, Schnell Ádám, Horváth Lajos Ottó, Balogh András, Fillár István. Sokukkal a Nem-

zeti Színház Stúdiójából jöttem át. A harmadik évben, amikor vége volt egy órának, osztályfőnökünk, Szirtes Tamás mindig valakit odahívott magához: „Ágikám, legyen szíves, jöjjön velem.” És akkor az egész osztály izgatottan várakozott. Egy perc sem telt el, és Ági örömmel újságolta: „Úristen, benne leszek a Macskákban!” Aztán eljött a várva várt pillanat, amikor Szirtes Tamás engem is kihívott. A Vészi Endre darabjából készült A lepecsételt lakás című tévéjátékban lehettem a csodálatos Ráckevei Anna férje.

Macskák, nyolcszázszor

A főiskola elvégzése után Ádám Ottó, a legendás igazgató és rendező a Madách Színházhoz hívott. Majd

elájultam! Izgultunk is az osztálytársaimmal, hogy vajon elfogadnak-e minket a társulat tagjai. Amikor ide szerződtem, azonnal Tolnay Klári partnere lehettem a Maude és Harold című darabban. Gáti Oszkár elszerződött, és az ő szerepét vehettem át. Rendőrként három jelenetem volt Klárikával. Csodálatos volt! Rögtön utána egy nagy szerepcsere jött a Macskák című musicalben, amely addigra örületesen nagy és sikeres szériát futott be. És mi, ideszereződött fiatalok lehetőséget kaptunk, hogy „macskák” lehessünk. Nyolcszáz alkalommal játszhattam Webber darabjában! Negyven fölött voltam, amikor azt mondtam, hogy már nem bírom tovább.

Húsz évig voltam a Madáchban, aztán szabadúszó lettem. Bár eleget vagyok színpadon, de azért hiányzik a színházi közösség. Én úgynevezett

Két évtized a Madách Színházban (A társulat tagjainak fotóit láthatják a fölépcsőn felmenő színházlátogatók.)

A második otthon Balatonyörökön, a Bece-hegyen

csapatjátékos vagyok, amolyan társulati színész. Vágyom egy olyan társaságra, amelynek tagjaival azonos stílusban játszhatunk, együtt gondolkozva hozhatunk létre valami jót. Na ez hiányzik. Még a Madách Színház tagja voltam, amikor máshová is ki-kikacsingattam. Vendégeskedtem a Karinthyban, Tatabányán, magánszínházakban. Szabadúszóként rengeteget játszottam Szolnokon, Kecskeméten, Győrben. Rövid időre az Új Színházba szerződtem, ahol egy nagyon érdekes, új koncepció körvonalazódott. Aztán úgy alakult, hogy mégsem akarok ott tovább játszani. Most megint e kényszerű szabadúszás van.

Háló nélkül ugrunk

Az elmúlt évtizedekben a szinkronstúdiók lettek az én második, harmadik otthonaim. Például a Direct DUB Stúdió is. Egy-egy szinkronszerpre szinte egyáltalán nem lehet felkészülni. Azt szoktuk mondani: háló vagy dobantó nélkül kell ugrani. Bemegyünk a stúdióba, és azonnal nekilátunk. Tulajdonképpen az egész életemmel készülök e

szerepekre. Amit a színházakban megtanulok, azt hasznosítom itt. Manapság divatos kérdés, hogy kell-e egyáltalán szinkron? Természetesen kell. És nemcsak azért mondom ezt, mert nagyon szeretem csinálni, hanem valóban úgy gondolom, hogy mindenki számára élvezetesebb így a film. Én például gyakran szenvedek attól, ha szolgai módon, gyorsan kell olvasnom a feliratot, és közben lemaradok fontos eseményekről, nem tudom követni a színészi játékot. Ráadásul a magyar szinkronok kifejezetten színvonalasak. Persze, hogy James Bond és Pierce Brosnan a nagy kedvenc, de az utóbbi évtizedekben Ralph Fiennes-t is nagyon megszerettem. A kilenceszes Oscar-díjas *Az angol beteg* volt számomra csúcspont. De említhetném még Tom Cruise-t, Jeremy Ironst vagy éppen John Malkovichot is. Szóval rengeteg a kedvenc.

Ó, a Balaton!

A fiam talán fél éves lehetett, amikor egy barátom meghívott egy hétvégére Balatonyörökre, a Bece-hegyen lévő nyaralójába. Kiszálltam a

kocsiból, és azt mondtam: „Úristen, hát ilyen gyönyörű hely is létezik Magyarországon?!“ Vacsora közben már azt tervezgettem, hogy ha lehet, nézzünk körül, nincs-e eladó ház a környéken. Persze a szomszéd ház eladó volt, de akkor még nem vettük meg. Egy év múlva visszajöttünk, és akkor azt mondtam, hogy ha még mindig eladó az a ház, akkor az valószínűleg ránk vár. Meg is vettük, átépítettük az igényeinknek megfelelően, és azóta elképesztő színtere a nyarainknak. Itt aztán mindenfélét lehet csinálni. Valóságos földi paradicsom! Itt töltjük a nyarakat, szeptember elejéig Balatonyörökön vagyunk. Tényleg ez a második otthonunk.

Nem lehet betelni a látványnyal. Minden napszakban más és más ez a vidék. Azok a hajnalok, a naplementék, a csillagos éjszakák! Csodálatos! Nem lehet megenni. A Balaton egyik legszebb strandja a györöki. Gyakran lejövünk a partra sétálni, gyönyörködni a tóban, a tájban. A gyermekeim, Lucia és Armand hét éve vitorlázni, már az oktatásba is besegítenek. Én nem nagyon megyek bele a tóba, mert nem

szeretem az olyan vizet, amiben nem látom, hová lépek. E főbiám ellenére imádom a Balatont. Nagyon jó dolgunk van itt.

A szépség dicsérete

Alapvetően pozitív beállítottságú vagyok, szeretek mindenből valami jót kihozni. Amíg él az ember, addig remél, addig akar valami újat, valami jobbat kicsikarni az életből, a szakmájából. Úgy érzem, alapvetően a helyemen vagyok, azt csinálom, amihez értek, amivel boldogságot szerezhetek másoknak. És ez nekem is boldogságot okoz. Természetesen vannak vágyaim, álmaim, amiket még valóra szeretnék váltani. Egészen negyvenéves koromig vártam például arra, hogy rendezhessek. Korábban tartottam tőle, talán leginkább az önbizalmam hiányzott.

Aztán húszéves színészi pályával a hátam mögött mégiscsak belevágtam. Többször is rendeztem, hála Istennek nagy sikerrel. Bármikor ismét vállalkoznék rá.

Ilyen újdonság az életemben a tanítás is, azt is nagy kedvvel csinálom. Érdekes, hogy amíg a színház és a szinkron folyamatosan jelen volt az életemben, a kamera valamiért nem „szeretett” annyira. Elkerültek a filmek, tévéjátékok. De én ezt egyáltalán nem bánom. Éppen elég jó és pozitív dolog ért más területen. Ennek valamiért így kellett történnie. Persze, ha valaki felkérne egy játék- vagy tévéfilm, esetleg tévésorozatot valamilyen szerepére, hát nem csapnám rá a telefont. Vágnék egy színházi társulatra is, hiszen abban nőttem fel. Csak aztán a pályafutásom alatt szép lassan szétesett ez a szakma, az a struktúra, amiben ad-

dig hittünk. Most más értékrendek a fontosak, amelyekhez így, őszülő haláltákkal kellene alkalmazkodni. Amivel nem is lenne baj. Ám azt gondolom, hogy akkor alkalmazkodom szívesen, ha abból valami jó lesz. Még nem látom, hogy jó irányba megy-e a színházi szakma. És azt sem tudom, lenne-e most olyan színház, amelyhez szívesen tartoznék.

Én a szépségtől mindig több lettem. Például néhány percig egyszerűen csak nézem ezt a csodálatos balatoni tájat, és több leszek tőle. Vagy elolvasok egy jó könyvet, megnézek egy érdekes filmet, jól elbeszélgetek valakivel, és ezekből töltekezem. Ezekből az akkumulációs pillanatokból táplálkozom, építkezem folyamatosan szakmailag és emberileg is. Szóval nagyon fontos a szépség az életemben. ■

A Balaton egyik legszebb strandja a győröki

